

WIECZÓR JANA PAWŁA II

Spotkanie w rodzinach i kościołach

czerwiec 2015

120

GŁOS PAPIEŻA: (*nagranie* – Wrocław 21.06.1983): „Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości. (...). Pragnę bardzo, jako pasterz Kościoła, a zarazem jako syn mojego narodu, potwierdzić to łaknienie i pragnienie, które płynie ze zdrowych pokładów ducha polskiego: z poczucia godności ludzkiej pracy, z miłości Ojczyzny oraz z solidarności, czyli z poczucia wspólnego dobra”.

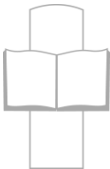
Zapalenie świecy i „Apel Jasnogórski”.

BŁOGOSŁAWIENI, KTÓRZY ŁAKNĄ I PRAGNĄ SPRAWIEDLIWOŚCI

PROWADZĄCY: Przygotowujemy się do przyjęcia w przyszłym roku Kościoła młodych, rozważając z Janem Pawłem II ewangeliczne błogosławieństwa. W dzisiejszy wieczór chcemy zatrzymać się na błogosławieństwie tych, którzy pragną sprawiedliwości. Przypomnimy fragmenty homilii, które Ojciec Święty głosił w Polsce w roku 1983, w czasach panowania ewidentnej niesprawiedliwości, i w roku 1991 - na progu odzyskanej wolności. Prośmy Maryję, by uczyła nas w każdym czasie łaknąć i pragnąć tej sprawiedliwości, która jest życiem według Ewangelii.

WSZYSCY: Odmawiają modlitwę *Pod Twoją obronę*, i śpiewają pieśń, np. *Pan jest mocą swojego ludu*.

JAN PAWEŁ II - NAUCZYCIEL PRAWDY

LEKTOR: Z Ewangelii według św. Jana: „Jezus, widząc tłumy, wyszedł na górę. A gdy usiadł, przystąpili do Niego Jego uczniowie. Wtedy otworzył swoje usta i nauczał ich tymi słowami: Błogosławieni ubodzy w duchu, albowiem do nich należy królestwo niebieskie. Błogosławieni, którzy się smucą, albowiem oni będą pocieszeni. Błogosławieni cisi, albowiem oni na własność posiadą ziemię. Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyćeni”. (Mt 5, 1-6)

PROWADZĄCY: Św. Jan Paweł II określa pragnienie sprawiedliwości jako przewycięzanie niesprawiedliwości i krzywdy. Ale pokazuje też drogę budowania sprawiedliwości poprzez odnawianie zaufania w rodzinie i całej Ojczyźnie. Ostatecznie stawia nam przed oczyma krzyż, na którym Jezus - Najsprawiedliwszy - poniósł najbardziej niesprawiedliwą śmierć. Dzięki Jego śmierci wszyscy „łaknący i pragnący sprawiedliwości” zostaną nasyceni.

LEKTOR: Z homilii podczas Mszy św. (Radom, 4 czerwca 1991 – *nagranie*): „Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, albowiem oni będą nasyceni”. (...) Łaknienie i pragnienie sprawiedliwości z pewnością oznacza dążenie do przewycięzenia wszystkiego, co jest niesprawiedliwością i krzywdą, co jest pogwałceniem praw człowieka. Na szlaku mojej pielgrzymki po Polsce towarzyszy mi Dekalog: dziesięć Bożych słów wypowiedzianych z mocą na Synaju, potwierdzonych przez Chrystusa w Kazaniu na górze w kontekście ośmiu błogosławieństw. (...) „Łaknąć i pragnąć sprawiedliwości” - to znaczy czynić wszystko, aby to prawo było przestrzegane, aby żaden człowiek nie stawał się ofiarą agresji na jego życie czy zdrowie: aby nie był niewinnie zabijany, torturowany, dręczony, zagrożony. Chrystus w Kazaniu na górze rozszerzy jeszcze zasięg piątego przykazania Dekalogu na wszystkie działania przeciw bliźniemu, zrodzone z nienawiści czy mściwości (nawet jeśli nie posuwają się aż do zabójstwa: „Kto się gniewa na brata swego”).

WSZYSCY: Pozostają w ciszy lub śpiewają pieśń, *np. Serce wielkie nam daj - 1 zwrotka.*

LEKTOR: Z homilii podczas Mszy św. (Wrocław, 21 czerwca 1983 – *nagranie*): „Chciałbym równocześnie zabezpieczyć to słuszne łaknienie i pragnienie sprawiedliwości szerokich rzesz moich rodaków od wszystkiego, co je zniekształca i osłabia. Ale równocześnie też chciałbym uwolnić je i obronić przed wszystkimi krzywdzącymi zarzutami i pomówieniami, skądkolwiek by one płynęły. Temu, co jest słusznym łaknieniem i pragnieniem sprawiedliwości w życiu naszego narodu, trzeba odpowiedzieć w taki sposób, ażeby cały naród odzyskał wzajemne zaufanie. Nie można tego niszczyć ani tłumić. Nie można tego zaniedbać, bo jak mówi nasz poeta: „Ojczyzna jest to wielki - zbiorowy - Obowiązek”, obowiązujący „Ojczyznę dla człowieka” i „człowieka dla Ojczyzny” (Cyprian Kamil Norwid, *Memoriał o młodej emigracji*).

WSZYSCY: Pozostają w ciszy lub śpiewają pieśń, *np. Serce wielkie nam daj - 2 zwrotka.*

LEKTOR: (*nagranie – cd.*): „Istnieje też nierozzerwalna więź między prawdą i miłością a całą ludzką moralnością i kulturą. Można z pewnością stwierdzić,

że tylko w tym powiązaniu wzajemnym człowiek może prawdziwie żyć jako człowiek i rozwijać się jako człowiek. Jest to ważne w każdym wymiarze. Jest to ważne w wymiarze rodziny, tej podstawowej ludzkiej wspólnoty. Ale jest to z kolei ważne w wymiarze całego wielkiego społeczeństwa, jakim jest naród. Jest to ważne w wymiarze poszczególnych środowisk, zwłaszcza tych, które z natury swojej posiadają zadanie wychowawcze, jak szkoła czy uniwersytet. Jest to ważne dla wszystkich, którzy tworzą kulturę narodu: dla środowisk artystycznych, dla literatury, muzyki, teatru, plastyki. Tworzyć w prawdzie i miłości! Można mniemać, że im szerszy krąg, tym mniejsza ostrość tej zasady. A jednak... nie należy lekceważyć żadnego kręgu, żadnego środowiska, żadnej instytucji, żadnych środków czy narzędzi przekazu i rozpowszechniania.

WSZYSCY: Pozostają w ciszy lub śpiewają pieśń, *np. Serce wielkie nam daj*
- 3 zwrotka.

LEKTOR: (*nagranie* – cd.): „Cały naród polski musi żyć we wzajemnym zaufaniu, a to zaufanie opiera się na prawdzie. Owszem, cały naród polski musi odzyskać to zaufanie w najszerszym kręgu swej społecznej egzystencji. Jest to sprawa zupełnie podstawowa. Nie zawaham się powiedzieć, że od tego właśnie - od tego przede wszystkim: od zaufania zbudowanego na prawdzie - zależy przyszłość Ojczyzny. Trzeba centymetr po centymetrze i dzień po dniu budować zaufanie - i odbudowywać zaufanie - i pogłębiać zaufanie! Wszystkie wymiary społecznego bytu, i wymiar polityczny, i wymiar ekonomiczny, i oczywiście - wymiar kulturalny i każdy inny, opiera się ostatecznie na tym podstawowym wymiarze etycznym: prawda - zaufanie - wspólnota. Tak jest w rodzinie. Tak jest też na inną skalę w narodzie i państwie. Tak jest wreszcie w całej rodzinie ludzkości”.

WSZYSCY: Pozostają w ciszy lub śpiewają pieśń, *np. Zjednoczeni w Duchu.*

LEKTOR: Z homilii podczas Mszy św. (Radom, 4 czerwca 1991 – *nagranie*): "Błogosławieni, którzy łakną i pragną sprawiedliwości". Te słowa powiedział Chrystus i te słowa poniósł z sobą na krzyż. (...) Oto ginie na drzewie hańby Ten, który ogłosił ludzkości orędzie ośmiu błogosławieństw. Syn Boży, który jest "Pierwszym i Ostatnim" pośród łaknących i pragnących sprawiedliwości. Ten, który to łaknienie i pragnienie łączy z zapewnieniem: "Będą nasyceni". Tak: "Albowiem oni będą nasyceni". Bracia i siostry z Radomia i całej tej ziemi! Budujmy wspólną przyszłość naszej Ojczyzny wedle prawa Bożego, wedle tej odwiecznej Mądrości, która się nie przedawnia w żadnej epoce, wedle Chrystusowej Ewangelii. Budujmy... Raczej: odbudowujmy, bo wiele zostało zrujnowane..., zrujnowane w ludziach, w ludzkich sumieniach, w obyczajach, w opinii zbiorowej, w

środkach przekazu. Prosimy Cię, Odkupicielu świata, Chryste ukrzyżowany i zmartwychwstały, prosimy Cię przez Twoją i naszą Matkę, przez wszystkich świętych i sprawiedliwych synów i córki tej ziemi, ażeby przyszłość należała do takich, którzy prawdziwie i niezłomnie "łakną i pragną sprawiedliwości"

WSZYSCY: Pozostają w ciszy. Następnie śpiewają pieśń, np. *Ty wskazałeś drogę do miłości.*

JAN PAWEŁ II - OŘEDOWNIK U BOGA

PROWADZĄCY: Odmówmy Litanię do św. Jana Pawła II, powierzając Panu Bogu nasze dążenie do sprawiedliwości.

Litania do św. Jana Pawła II.

PROWADZĄCY: Wzywajmy teraz Ducha Świętego, który jako Rzeka wody żywej zaspokaja wszystkie ludzkie pragnienia.

WSZYSCY: Śpiewają *Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze tej ziemi.* Śpiew powtarza się po każdej prośbie.

LEKTORZY:

- Duchu Święty, Boże, spraw, byśmy nie przestawali łaknąć Bożej sprawiedliwości.
- Duchu Święty, Boże, nasyć pragnienia ludzi skrzywdzonych i słabych.
- Duchu Święty, Boże, prowadź naszą Ojczyznę drogą sprawiedliwości.
- Duchu Święty, Boże, daj wszystkim ludziom udręczonym prześladowaniami i wojną zaznać sprawiedliwego pokoju.

WSZYSCY: Odmawiają „Ojciec nasz” i śpiewają pieśń, np. *Wzywam cię, przyjdź umocnij mnie.*

Boże, Ojciec miłosierny, który objawiłeś swoją miłość w Twoim Synu Jezusie Chrystusie, i wylałeś ją na nas w Duchu Świętym, Pocieszycielu, Tobie zawieramy dziś losy świata i każdego człowieka. Zawieramy Ci szczególnie ludzi młodych ze wszystkich narodów, ludów i języków. Prowadź ich bezpiecznie po zawitych ścieżkach współczesnego świata i daj im łaskę owocnego przeżycia Świątowych Dni Młodzieży w Krakowie. Ojciec niebieski, uczyn nas świadkami Twego miłosierdzia. Naucz nieść wiarę wąpiącym, nadzieję zrezygnowanym, miłość oziębłym, przebaczenie winnym i radość smutnym. Niech iskra miłosiernej miłości, którą w nas zapaliłeś, stanie się ogniem przemieniającym ludzkie serca i odnawiającym oblicze ziemi. Maryjo, Matko Miłosierdzia, módl się za nami. Święty Janie Pawle II, módl się za nami. Święta Siostrzo Faustyno, módl się za nami.

Następuje błogosławieństwo (jeśli jest kapłan) lub znak krzyża i śpiew: np. *Abba Ojciec* lub *Barka*.

Niniejsze pomoce redagowane są w Centrum Jana Pawła II „Nie lękajcie się!”. Adres redakcji: <http://www.wieczoryjp2.adoremus.pl/> Wydawnictwo: wydawnictwo@stanislawbm.pl